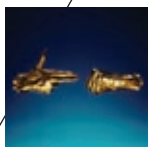

RECORDER

RUN THE JEWELS

Run The Jewels 3

(Mass Appeal / RED, 2016)

POLITIKUS SCI-FI RAP

/ Amikor november 9-én arra ébredtem, hogy Trump nyert, nem kellett sokat gondolkodnom, hogy mi a megfelelő zenei aláfestés a történelmi pillanathoz: a *Run The Jewels 2*. Benne van a düh amiatt, aminek Trump győzelme csak a kicsúcsosodása, ráadásul akkor született, amikor némi – talán öncsaló, talán szükségszerű – naivitással az ember még meggyőzhette magát, hogy ugyan sok a dolgunk („Amerikában meg verik a négereket”), de legalább a *fejlett világban* azért van haladás, van értelme dolgozni. (Felőlünk nézve: legalább *létezik* fejlett világ, egy nem is olyan messzi valami, amihez talán egyszer még fel/visszazárkózhatunk). Benne van, hogy a düh, a cselekvés és a megértés (nem kell szégyellni: intellektuális!) vágya nem zárja ki egymást, sőt. No meg tele van baromi jó számokkal. A 2017-re tervezett, 2016 karácsonyán „mire várunk?!”-felkiáltással ingyen letölthetővé tett *RTJ 3* az a lemez, amiről hiába tudod az eszeddel, hogy még az előtt született, nem lehet nem úgy hallgatni, mint ami abszolút a mában és a mának szól. Benne van mindaz, ami az előzőben, és egyértelmű (bb)en az is, hogy az ellenállás nem kizárólag összeszorított fogú harc: kell hozzá remény, idealizmus, érzelem, és ad absurdum az, hogy jól érezzük magunkat közben. (Ézért elképzelhetetlen, hogy legyen egy ilyen magyar lemez, és ezért volna rá égető szükség.) És kell barátság: az underground rap ikonja, El-P és a déli rap ott viszonylag fontos, innen nézve nem kiemelkedő figurája, Killer Mike az Adult Swim kreatívigazgatójának ötlete

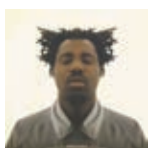
RUN THE JEWELS

alapján találkozott, és azonnal egymásra találtak. Ahogy barátságukról beszélnek, arra nincs más szó: cuki. De nem kell interjúkat olvasni, hogy ezt érezzük, hiszen rapperként is egymásra találtak; most már néha meg is zavarodom, hogy épp melyikük szól. Az van, hogy mindez most fontosabb, mint hogy a zene azért nem annyira jó, mint az *RTJ 2* volt. Az ütős számok közt van néhány csodálatos, a rap sodor, a dob-basszus üt, fasza zajos sci-fi vijjogások és csodás apró ötletek telítik annyira a hangzást, hogy fel sem tűnik, hogy El-P valójában viszonylag kevés eszközzel dolgozik. De a lassabb-érzelmesebb dalok alatt gyakran azon veszem észre magam, hogy nem figyelek, az odaverést várom. Biztos nem fogom úgy elővenni évek múlva ezt a lemezt, mint az előzőt, de most nagyon jó, hogy van. *Rónai András*

KULCSDAL *Panther Like A Panther (Miracle Mix)*

8/10

SAMPHA

Process

(Young Turks / Bertus, 2017)

R&B

/ „Egyre közelebb küzdöm magam a napfényhez, anélkül hogy egyenesen a napba néznék” – jelentette Neil Armstrong a világnak a Holdra szálláskor. Ezekkel a szavakkal indul Sampha Sisay debütlemeze, a *Process* is, ami lényegében az énekes elmúlt két évének terápiás naplója. Az album lakhelyéről, a dél-londoni Mordenből indul, ahonnan rákban elhunyt édesanyját szállítja vissza szülőhelyére, Sierra Leonéba, hogy a temetésről hazatérve, apránként lépjen ki a sötétség-ből. A Beyoncé-, Solange-, Frank Ocean-, Drake- és Kanye West-leme-

zeken is közreműködő Sampha már az elején élesen elhatárolódik az eladási listákat egymást közt felosztó sztárok jellemző tematikájától. Az LP tíz dalát négyfelé lehet osztani a személyes szorongások, a gyász, a párkapcsolati dinamikák és az otthonkeresés mentén. A *Plastic 100°C* az énekes torkában érzett csomó története, amit Sampha sokáig rákos daganatnak hitt, pedig csak a folyamatos stressz és szorongás váltotta ki. Az űrséta karcos hangfelvétele és a minimalista pengetés lassan felépül a körülötte fel- és eltűnő zajokból, a kórus pedig kiemeli a dalszerzőt a bizonytalanságából. A lemez első részét kitevő *Blood On Me* neurotikus lázalmát a *Ghost In The Shell* rajzfilm, Nina Simone és a korai triphop ihlették, a *Kora Sings* pedig SBTRKT törzsi elektronikáját idéző, nyugat-afrikai temetési szertartás. A *[No One Knows Me] Like The Piano* pedig egyenesen a lemez központi dala, amiben Sampha az édesanyja emlékét gyerekkori zongorájába zárja el. A lemez bátran alkalmazza a tradicionális, pengetős hangszereket – a japán kotót vagy a nyugat-afrikai korát –, de attól sem ijed meg, hogy 2017-ben skót dudát használjon egy szakító, r&b-dalban (*Timmy's Prayer*). A lemez záró harmadában a hullámzó *Under* akár még egy low-key traphimnusz is lehetne, már ha nem szomorodna el tőle mindenki a tánctéren. Az *Incomplete Kisses* méltó párja a Jessie Ware-rel közös *Valentine*-nak, az utolsó trekk, a *What Shouldn't I Be?* pedig nyitva hagyja a terápiás folyamatot, kiutat keresve a diszfunkcionális családi kötelékekből, amelyek az énekes nyaka köré fonódnak. A *Process* óvatos folyamat, olyan mint egy jégcsap – kis lépésekben, cseppenként olvad meg a fénytől. Minden hallgatással újabb rétegek válnak le róla, amik súlyos életgizságokként érnek földet. És bár a végén Sampha megvilágított arca közel sem tökéletes, mindvégig emberi tud maradni, mert folyamatosan küzd az ellen, ami nem akar lenni, viszont felfogja azt is, hogy az élet nem mindig róla szól. *Salamon Csaba*

SAMPHA

KULCSDAL *Plastic 100 °C*

9/10

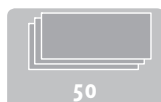

**SMOKING MEDIUM
DELUXE + TIP
NAGYON KOMPAKT SZETT**

facebook.com/smokingfilters1

Smoking®

TINARIWEN*Élwan*

[Anti-, 2017]

DESERT BLUES

A Tinariwen új lemeze – hogy egy Kiss Tibortól kölcsönvett képpel

éljek – az *otthontalanság otthona*. Ahogyan egyébként maga a zenekar is annak a metaforája. A kollektíva egy sivatagi katonai bázison alakult évtizedekkel ezelőtt, működésének kerete jó ideig a sivatag volt, hangulata az utazás. Amióta a mali zenekar politikai okokból emigrációba kényszerült, az utazás és a távollét motívuma még inkább felerősödött munkásságában: a most megjelent lemez három kontinens helyszínein, stúdióiban készült: Párizs külvárosában, a kaliforniai Mojave sivatagban, a Joshua Tree Nemzeti Parkban, és a marokkói-algériai határvidéken található M'hamed El Ghizlane nevű oázisban. A felvételekbe, ahogy korábbi lemezeiken, ez alkalommal is csatlakoztak a kortárs angolszász rockból ismerős kult- és kulcsfigurák – most mások mellett Kurt Vile és Mark Lanegan. Közös nevező van: a sivatag motívuma és az evokatív gitárzene. Az, amit a lemezhez mellékel kiadói kommuniké mond, miszerint ez egy *road record*, amely, az efféle alkotások [lásd még: *road movie*, pikareszk-regény] természetének megfelelően, nagy kérdésekre keresi a választ, nem PR-bullshit. Az *Élwan* megindító vágyakozás az otthon iránt, visszatérő kérdések halmazza, *kik vagyunk/mik vagyunk/honnan jövünk/hová*

tartunk?, poétikus, ellenállhatatlan, elragadó, csodaszép lemez, ami tartja a Tinariwen eddigi albumparkjának igen magas szintjét. *Németh Róbert*

KULCSDAL *Assáwt***9/10****PRIESTS***Nothing Feels Natural*

[Sister Polygon Records, 2017]

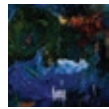
PUNK

Úgy tűnik, a zenei sajtó nem tud beszélni a Priests-ről

a Savages és Trump megemlézése nélkül. Utóbbit most hagyjuk, elvileg ugye ő hozza el a punkreneszánszt, ami ezzel a lemezzel kezdődik, de hát ne dőlünk már be minden jól hangzó bullshitnek! A Savages-analógia annyiban helytálló, hogy Katie Greer énekesnő valóban az első, aki jelenlétben és karizmában képes megközelíteni Jehnny Beth-et, különbség viszont, hogy alá nem tettek olyan betonbiztos alapot zenésztársai, mint ami a *Silence Yourselfet* az évtized egyik legjobb debütlemézévé tette. A zenében azért valóban kok a potenciál, de az ihletett pillanatok közt még többször elvesznek dalok és a minden ellen lázadás is inkább a koncepciótlan-ságot emeli ki, mint a [gondolom megcélzott] nihilizmust. Azért ha mérges vagy bármire, tedd be, jót fog tenni. *Mika László*

KULCSDAL *Appropriate***7.5/10****FOXYGEN***Hang*

[Jagjaguwar / [PIAS], 2017]

PROGPOP **BAROKKPOP** **GLAMROCK**

A továbbra is öntörvényű duó most először vette fel rendszeren,

stúdióban új albumát, egy félórásnál nem sokkal hosszabb, üresjáratok nélküli, a hetvenes évek extravagáns dalszerző-előadónak bűvöletében készült lemezt. Az albumnyitó, dögös Philly-soultól, a már-már broadwayes betéteken és Lou Reed-es merengésen át jutunk el a himnikus befejezésig. Soknak hangzik (és még mennyi réteg van benne!), és biztos van, akinek az is lesz. De az inkább szétesetten kaotikus*And Star Power*hez képest a dalok most kellően összeszedettek, csodásan hangszereltek és étellel telik.

*Csada Gergely***KULCSDAL** *America***8.5/10****SYD***Fin*

[Columbia / Sony / Hear Hungary, 2017]

R&B

A The Internet zenekar albumok közti téli szünetében az énekes, Syd kinyitotta hálózobája ruhásszekrényét. Aaliyahnak, D'Angelónak és Weekndnek öltözött, hogy fülbe suttogós neosouljával és igényesen popos r&b-jével levetkőztesse a hallgatókat, miközben nagy címetben szórja körbe a magabiztosságát. Az alapok sajátok, hangulatában a legutóbbi Internet-lemez, a 2015-ös *Ego Death* és Kelela *Cut 4 Me*-je között mozog. Bármit és bárkit próbál fel, jól áll neki, és mire vége az albumnak, már úton van, hogy lenyúlja a csajodat.

*Salamon Csaba***KULCSDAL** *Nothin To Somethin***8/10****WILEY***Godfather*

[Wiley, 2017]

GRIME

Döbbenetesen erős albummal tért vissza a grime egyik alapítójaként

ismert Wiley, aki az utóbbi évek botránjai és kétes húzásai után teljesen saját gondozásban, saját ötletektől vezérelve írta meg a *Godfather*t. Bomba jön bomba hátán, ahogy haladunk a tizenhetedik szám felé, és lazán megállapíthatjuk, hogy Wiley nagyon rég csinált ennyire jó alapokat. A rengeteg vendég mc pedig nem csak díszként van ott a számokban – noha most tényleg lehetetlen ledumálni az embert.

*Velkei Zoltán***KULCSDAL** *Can't Go Wrong***9/10****JULIE BYRNE***Not Even Happiness*

[Basin / Ba Da Bing!, 2017]

DREAMFOLK

Fiatalkora ellenére Julie Byrne meglehetősen eseménydús

éveket tudhat maga mögött, legalábbis abból kiindulva, hogy [oké, kis túlzással] alig van olyan pontja az Egyesült Államoknak, ahol ne élt volna. Részben talán ennek is köszönhető, hogy második nagylemezén [az első korai EP-inek gyűjteménye volt] a prérák vadvirága-típusú naivától az önelemző, urbánus, kávéházi költőig, az elegáns, fejedelmi tartású nagyaszonnytól a játékos, álmodozó csitriig több arcát is meg tudja mutatni, és közben mindvégig izgalmas, személyes és elbűvölő marad. Alapvetően akusztikus alapú, itt-ott a country, a new age vagy a pszichedélia felé finoman kilengő, időtlen hangzású, Vashti Bunyantól Cat Powerig a műfaj számtalan jelesét megidéző americanás folklalai pedig arra emlékeztetik a hallgatót, hogy Amerika alighanem akkor is megfeythetetlenül csodás

hely marad, ha legközelebb véletlenül Kanye West tréning-felsőjét választják elnökké.

Szabó Sz. Csaba

KULCSDAL *Natural Blue*

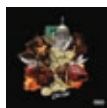
8.5/10

MIGOS

Culture

(Quality Control, 2017)

HIPHOP

A Migos trió 2013-ban, a *Young Rich Niggas*

mixtape-pel került fel az atlantai raptérképre. Voltak izgalmasabb [jobb nál jobb mixtape-ek] és kevésbé izgalmas [közepes debütalbum] próbálkozásai, a komoly befutás azonban elmaradt. Aztán jött 2016 vége, a *Bad & Boujee* sikere (a kevés, valóban jó memmé váló rapsláger egyikje), majd most a *Culture* album, ami a túlzottan egyértelmű trapmegoldások és Travis Scott kísértete miatt zeneileg aligha lesz meghatározó, ám ettől még az ad-lib központú spontán rap egyik csúcsműve. *Szepesi Dániel*

KULCSDAL *T-Shirt*

7.5/10

THE FLAMING LIPS

Oczy Mlody

(Bella Union / [PIAS], 2017)

MELANKOMBIENT **DREAMSYCHEDÉLIA**

Bő harminc éven át nem lehet folyton megújulni, a Flaming Lips-nek ez mégis ment. Több mint harminc éven át nem lehet csak remekműveket kiadni, ez a Flaming Lips-nek sem ment. A 2009-es *Embryonic* még lezsibbasztotta az agyam, azután – a tízes években – Wayne Coyne zenekara már inkább csak lefárasztott. A folyamatos jelenlét és az örültebbnél hülyébb projektek [24 órás szám!] ellenére nyolc év alatt ez a második, csak saját dalokat tartalmazó, rendes szólóalbum. Nem mintha alapsól baj lenne a sok mellékvágánnyal

és kevesellném a tényleges matériát. A tényleges matériával van baj – és ezt az összes odakent, kevés ötletből felépült, elmúlt években összehalmozott feldolgozás-, együttműködős lemezek minősége azért előjelezte. A szomorúságot (Coyne szakítását) zenébe öntő 2013-as *The Terror* nem érintett meg; ahol meg kellett volna, ott sem rázott meg. A friss, szintén leszedált *Oczy Mlody* még az előzőnél is rosszabb fogadtatásban részesült. Bár nekem meg pont hogy kicsit jobban tetszik ez az alsó regiszterekben tartott, még ambientesebb, még több szintet, elektronikát, még kevesebb gitárt tartalmazó lemez, értékelem benne a lépéstartás igényét, érzem, hogyan reflektál arra, amiben élünk. Lehetséges viszont, hogy nagyobb szükségünk lenne arra a Flaming Lips-re, amelyik felráz az apátiából.

Dömötör Endre

KULCSDAL *Sunrise [Eyes Of The Young]*

6/10

TY SEGALL

Ty Segall

(Drag City, 2017)

GARÁZSROCK **ZAJROCK**

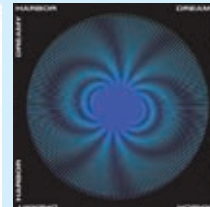
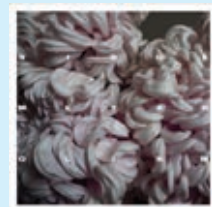
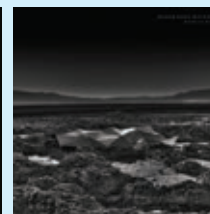
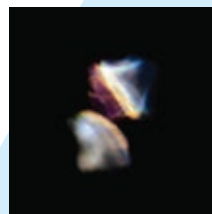

Hogy Ty Segall nem bír leállni, az nem újdonság, az már inkább, hogy

a legújabb albumának Steve Albini volt a producere. A hangzáson ez talán nem is tűnik fel élesen, de a minőségen már annál inkább. A Segall szokásos zenekarával, élőben felvett album izgalmas és a maga szűk világán belül nagyon sokszínű anyag lett. Az utóbbi időben a klasszikrockos közép-tempó felé elmozduló Segall ügyesen egyensúlyoz a nyersebb, garázsrockos dalok és a melodikusabb szerzemények oldala között. Talán épp ezért hosszú idő óta ez a legfrissebb, legélvezhetőbb lemeze. *Csada Gergely*

KULCSDAL *Warm Hands [Freedom Returned]*

8/10

ELEKTRONIKUS TÁNCZENE

HIDEG, MINT AZ IDEI TÉL.

NAGY MEGLEPETÉSRE AZ EMPTYSETÉ A HÓNAP LEGJOBB FÖLDALATTI ALBUMA, DE A SZEMLÉZETT TECHNO-LEMEZEKNEK SINCS MIÉRT SZÉGYENKEZNIÉ.

/ A bristoli **Emptyset** faltörő zajlöketei jó ideje elismerte már a szakma, így nem meglepő, hogy új, *Borders* (Thrill Jockey, 2017) című lemezük egy relatíve nagyobb kiadónál jelent meg, ami ráadásul elsősorban nem is az elektronikus zenére fókuszál. A rövid (31 perces), de tartalmas album szokás szerint nem kíméli a hallgatót, de a zenekar a kísérleti jelleget meglepő módon inkább metálesztétikára cserélte. Karcos és zajos hanganyag, remek folytatása az életműnek.

Kangding Ray az előző évtizedben úttörőnek számító absztrakt és glitch elektronikával vált ismertté, de a máig rendkívül termékeny producer albumról albumra sodródik a techno felé. Új, *Hyper Opal Mantis* (Stroboscopic Artefacts, 2017) című kiadványán már semmi kertelés nincs, pár másodperc után dübörögnek a négynegyedekek, s bár helyenként azért némileg játszik a ritmusképletekkel, alapvetően egy lülettelen, táncorientált összeállításról van szó – ami a legvégén még egészen elhajlik a trance felé is. Néhány hangban persze ott a múltidézés is.

Sigha jó ideje biztos pontja az underground technónak, minden évben jegyez legalább egy EP-t, amiről valamelyik szám éveig emlékezetes marad. Hosszú idő után jelentkezik most újra albummal, a *Metabolism* (Token, 2017) pedig hozza azt, amiért nagyon szeretjük őt, ráadásul a hipnotikus ütemek mellett jutott hely némi kísérletezésnek is, ambient átvezetők és texturális elektronikák formájában. Vélhetően persze majd az előbbieket maradnak tovább velünk, de jó hallani, hogy az ismertnél több is lakozik a szerzőben.

Alapításának 25. évét ünnepli a legendás **Tresor** kiadó, egy nem mindennapi válogatással: a *Dreamy Harbor* on a kiadó aktuális szerzői közt váratlanul felbukkannak nagy öregek (például Vainqueur, Thomas Fehlmann, Daughter Produkt) és alapvetően mindenki valami különlegessel készült. Párás dubok, tánctermei technók, klasszikus ambientek és az egész végén még egy teatrális szintizene is befűgyel – remek példa arra, hogyan kell jubileumi válogatást összerakni. *Velkei Zoltán*